

Transkribering av Suicide Zero-podden #16: Patrik Arve frontar fotoauktionen

Programledare (P): Hej och välkomna till Suicide Zero-podden där ni precis har fått höra vår vinjettlåt "Once When We Were Birds". Det är en låt som var med oss redan i våras men som då var outgiven. Nu finns den dock att lyssna på på albumet med samma namn. "Once When We Were Birds" av EP's Trailer Park, Suicide Zero-poddens egen vinjettlåt 2023. Och på tal om musik: 2021 tog fotografen Johan Rönnow en bild på artisten David Ritschard. Det här porträttet auktionerades sedan ut till förmån för oss på Suicide Zero. I fjol upprepade han processen men den här gången med Joel Alme, som fotbollsintresserade människor kanske känner igen som mannen bakom IFK Göteborgs inmarschlåt "Snart skiner Poseidon". Men anledningen till att fotografen överhuvudtaget startade det här projektet var att de frågor Suicide Zero arbetar med plötsligt kom närmre honom själv än vad han någonsin kunnat ana. Om bland annat det ska vi prata om idag, med dig Johan Rönnow. Välkommen.

Johan Rönnow (J): Tack.

P: Och med oss i studion har vi också modellen från årets musikerporträtt, Patrik Arve. Välkommen till dig också.

Patrik Arve (PA): Tack ska du ha.

P: Patrik du är rent musikaliskt kanske mest känd från bandet Teddybears men på ett mer personligt plan, eller vad man ska säga, bekant från På spåret bland annat, på Sveriges Television.

PA: Ja faktiskt. C-kändis som det heter.

P: Kul att ha dig här i studion också.

PA: Tack ska du ha. Kul att vara här, och läskigt.

P: Vi ska gå in på det sedan, dina känslor kring det här ämnet. Det får vi anledning att återkomma till. Men jag tänkte börja med dig Johan. Jag berättade lite kort här i inledningen om ditt viktiga projekt som du nu gör för tredje året i rad för Suicide Zero och att det startade 2021. Men det här med att fota musiker det är något du har ägnat dig åt längre än så eller hur?

J: Ja det kom sig egentligen av att... Det är bara en kombination av mitt fotointresse och det jag jobbar med med det och mitt enorma musikintresse helt enkelt. Det har väl varit ett sätt att nästla sig in i det. Jag har aldrig varit så bra på musik. Jag uppskattar det bara men har aldrig lyckats skapa någonting, så jag tänkte att då kan man ju skapa bilder av det. Men jag tycker det är en kul kombo. För musiker de är personligheter och de har antingen sig själva eller har byggt upp en form av image. Det är ett fantastiskt sätt att få lov att berätta historier och fånga det i en och samma bild. Där kom den kombinationen. Den var väldigt enkel på något sätt.

P: Så du fick vara en del av den kreativa processen, en del av den världen utan att spela instrument?

J: Typ (skratt). Jag tog bakdörren in helt enkelt. Det är olika beroende på vem man jobbar med, hur mycket man är med och bygger. Vissa får man ha väldigt mycket kreativt utrymme med och vissa är lite mer styrda. Men det är väldigt kul och det är alltid ett historieberättande som är fascinerande.

P: Och baserad i Malmö, eller hur?

J: Ja det stämmer.

P: Och har jobbat med många mindre indieband?

J: Ja, jag har en liten förkärlek mot små punkband som vågar ha kvar sin attityd och oftast vågar uttrycka sig lite mer. Det är nästan en liten personlig kärlek till det.

P: Och även jobbat mycket med David Ritschard som jag nämnde här i början. Du var tidig med honom. Sveriges idag kanske mest kända artist känns det som.

J: Ja men vi bekantade oss ganska tidigt. Vi fann varandra där. Jag tror att första fotograferingen var när han skulle upp på en häst. Jag hade skapat den här idén av att göra något vackert av honom i hans urbana cowboy-stuk och fick upp honom på en häst. Och det var då han behagade att berätta att han var kraftigt allergisk mot pälsdjur. Så vi fotade på en halvtimme. Sedan fick vi ta en paus. Hela hans huvud var stort som en fotboll. Sedan kunde vi fortsätta några timmar senare. Men sedan dess har vi varit tigha. Det har fungerat bra. Det har varit ett fantastiskt samarbete, eller är ett fantastiskt samarbete.

PA: Men är inte han från Stockholm?

J: Jo, jo.

PA: Men hur möttes ni först? Ringde du upp honom angående den här bilden?

J: Ja. Jag lyssnade på hans första skiva. Fick idén. Blev faktiskt introducerad av en annan. Sedan har det bara tågat på.

P: Och han blev alltså modell för det första porträttet till den här auktionsserien?

J: Ja, precis.

P: Om vi fokuserar på den nu, för det är ju den som på något sätt ramar in det här avsnittet. Du fick idén till det här projektet efter en väldigt dramatisk händelse i din närhet, eller hur?

J: Det tog några år. 2018 försökte min pappa begå självmord och det var ju ganska omtumlande. Så det tog några år innan det här föll på plats. Så jag tänkte att jag kan göra någonting för detta. Jag var ju totalt *disconnectad* till allt som hade med det här att göra egentligen. Man snackar mycket om psykisk ohälsa, men det var precis som om språnget till suicid inte riktigt fallit på plats för mig. Så jag blev ganska uppryckt ur min trygga tillvaro. Det (att starta porträttprojektet) var liksom ingen plan sådär, utan det kom på något sätt naturligt. "Jag jobbar med David. Han sjunger om många som har det tufft." Så började komponenterna föll på plats. Sedan blev det bara... Första året var lite så här: "Jag provar." Men jag fick en väldigt positiv respons och då ville jag gärna fortsätta. Men det var ju jätte... Jag tror det tog några år just för att det var ganska omtumlande. Jag var tvungen att läsa på mycket om det. Förstå grejer som jag aldrig reflekterat över tidigare.

PA: Hade du inte känt några signaler innan? Det bara kom?

J: Det bara kom. Det var också en så här trevande grej. Ska jag berätta varför min farsa ligger på sjukhus? Eller är det en hemlighet? Är det respektfullt mot honom att jag inte säger någonting? Eller ska jag ta möjligheten att prata med folk? Det tog ett tag att landa i hur man skulle hantera det. Mycket med omtanke till honom. All form av sjukdom är väldigt privat.

P: Det är väldigt vanliga tankar det du beskriver. "Ska jag prata om det här? Hur ska jag göra?" Du fick sätta dig in i de här frågorna mer efter det som hände. Vad överraskade dig mest med det du lärde dig?

J: Jag måste säga att det har varit massor av grejer som har överraskat mig längs vägen, men jag tror att absolut första grejen som överraskade mig... Vi är fem syskon... Hur olika vi reagerade vid det här

tillfället. Även när man indirekt pratade med folk som stod en nära, även om det inte var familjen... hur de klassiska gamla värderingarna runt omkring ett självmord... om man är egoistisk eller feg. De här väldigt oförstående grejerna. Eftersom jag aldrig hade reflekterat över sådana saker riktigt så... det slog mig väldigt hårt hur olika folk såg på det här. Hur olika folk reagerade. Jag kände mer bara, när jag stod och tittade på min pappa när han låg på sjukhuset, "Hur dåligt måste man må för att vara kapabel till att göra något sådant här?" Jag såg någonstans hur man måste vara maktlös i det där man befinner sig. Det handlade inte om någon form av egoism. Där fanns också ett avskedsbrev som tydligt visade att han tänkte på hur han påverkade alla andra genom att leva. Det var ju hans bild. Det var ju inte bilden andra hade. Det var ju hans bild av tillvaron. Min tolkning av att läsa det var att känna en form av hopplöshet inför det. Det var väl egentligen startskottet för att jag började läsa på om saker och ting. Just att, var är man om man kan göra en sådan här grej? Hur mår man egentligen och vad grundar sig det på? Det var väl egentligen den absolut första lärdomen jag fick, att det var inte som man pratade om det förr. Jag började höra saker som jag hört i förbifarten under ens uppväxt. Inställningen runt omkring, skam och allting sådant. När man ser någon som mår så dåligt så förstår man ju att det inte handlar om de sakerna. Det handlar verkligen bara om att vara fånge i sitt dåliga mående och ha slut på utvägar. Så det var väl egentligen det som var den första insikten eller vad jag ska kalla det.

P: Hur... det kanske är en personlig fråga, men hur mår din pappa idag?

J: Han mår bra. Han mår bra. Han tog sig igenom det och har fått hjälp från både folk i hans närhet och vården. Så att... han verkar ha kommit vidare från det. Men det är ju en sådan här grej, alla blir överraskade och allting sådant. Han är inte en man – och har aldrig varit en – som pratar om känslor heller. Han är ju den där 50-talistgenerationen. Känner man sig hängig en morgon så är det bästa man kan göra att gå upp, ta en dusch och gå till jobbet så går allting över.

PA: Det känner jag igen. Från mina föräldrar.

P: Vad känner du, Patrik, när du hör Johans historia?

PA: Jag känner mig liten. Jag vågar egentligen inte tycka till om någonting här. Det känns som att man trampar någon på tårna. Vem är jag, eftersom jag inte har varit i det läget själv. Men civilisationen och hur vi kommunicerar går ju framåt. Jag tror på information och transparens, alltid. Min farsa var på samma sätt, visar inga känslor. Men nu hamnade inte han i den sitsen. Det finns antagligen ett flertal parametrar som gör att man kan hamna i den här sitsen. Man känner total maktlöshet, känner att nu funkar det inte längre. Men det är så jag är själv. Känslor är svårt, så inåt helvete.

P: Du har ju uttryckt en känsla av en viss skräck för att vara här idag. Du är ju känd för att vara ganska frispråkig...

PA: Jag är en flamsgubbe som kan garva bort saker. "Klassens clown", eller vad man ska kalla det för. Jag har respekt för det här. Det här är på allvar. Därför är jag helt rädd. I vanliga fall älskar jag att få lite uppmärksamhet – slippa bre mackor åt barnen – och snacka skit. Att någon vill höra mig säga någonting. Men nu är jag lite mer nervös. Jag måste tänka innan jag pratar.

P: När du har de här känslorna inför självmordsfrågan, eller det som vi jobbar med på Suicide Zero, vad tänkte du då när du blev påkopplad på Johans projekt?

PA: Det första är, som jag sa innan, att får jag uppmärksamhet blir jag svinglad (skratt). Dessutom... det här kallar jag för välgörenhet. Man gör något som är positivt och konstruktivt i stället för destruktivt. Då blir det bara win-win för mig. Om jag kan bidra med någonting som kanske är positivt på något sätt så tackar jag ja direkt. Plus att jag får uppmärksamhet. Förstår du vad jag menar?

P: Jag förstår. Johan, hur kommer det sig att du kontaktade Patrik till det här?

J: Det var just för att... Jag kommer från den gamla scenen där Teddybears startade, så jag har haft lite koll på Patrik genom åren. Det lät kanske lite *creepy*, men det är inte så jag menar. Musikaliskt. Men det som jag vet är att Patrik har en stark moralisk kompass och brinner för orättvisor och allt sådant. I kombination med... nu blir det ett väldigt långt svar... men en av sakerna som jag tror påverkar folks mående väldigt mycket är att det är extremt tydliga linjer för var man ska hålla sig genom livet. Man ska se ut så, man ska ha de här jobben, man ska göra detta och detta. Patrik är ett alternativ till det. Den individualism som jag får från Patriks utstrålning vill jag ha in i bilden. Bilden som i sig också... där hade Patrik fritt spelrum på kläder. Och det blev som det blev. Fantastiskt.

P: Ska vi prata lite om det? Det är ju podd så vi kommer inte kunna visa upp bilden här annat än möjligtvis i omslagsbilden, men kan ni tillsammans försöka beskriva hur den här bilden ser ut?

PA: Du eller jag? Det är roligare om du börjar.

J: Jag vet knappt hur jag ska börja. Det är väl någon form av utstrålning av Patriks kollektiva kaostankar. Jag träffade honom... vi fotade faktiskt i närheten av hans hus. Det var första gången vi träffades. Vi hade bara snackat över telefon tidigare. Jag parkerade utanför och ut kommer Patrik i en outfit med svärd och massa bling-bling, och halvnaken. "Jag tänkte *så här*." Jag bara: "Det här är skitbra. Sen satte vi honom i en skog där. Jag får lite gamla Screamin' Jay Hawkins-vibbar.

PA: Ja, det är en grym referens.

J: För de som inte känner till honom så skrev han den här "I Put A Spell On You"-låten som blev bannad från radion för att den ansågs för mörk och okristen i USA. Sedan har den blivit en klassiker. Han körde ju mycket voodoo. Den har en liten voodoo-känsla.

PA: Mitt mål, alltid, om jag ska göra något som är en form av konst eller effektsökeri som det är att göra musik... Jag vill göra något som jag inte vet om från början. Jag vill inte vara en rappare eller punkare. Sedan kommer vissa ingredienser vara så. Det är svårt. Jag försöker alltid göra något som jag inte visste fanns när jag gör en bild. Samma var det med det här mode-reportaget, eller vad man kallar det för... klädvalet. Det är något som jag inte känner igen. Ju fler fel och frågetecken jag kan skapa desto bättre. Om någon idiot säger att man inte får blanda rosa och rött då vill jag gärna göra det.

P: Och addera ett svärd mitt i allt det där också.

PA: Ja.

P: Är det samma svärd som du har med dig till studion idag?

J: Tydligen går Patrik runt med det på stan varje dag (skratt).

PA: Vi ska passa på att fota ett omslag till min skiva. Den kommer att heta "Pen vs Sword". Jag vet inte om vi ska snacka om sådant i det här programmet, men då är det penna jämfört med svärd. Då får ni lista ut vad jag menar med det. Då har jag med mig ett svärd. Så har jag även en penna som jag har graverat in den titeln på. Så får vi se om jag hittar på några roliga bilder. Och tokiga kläder har jag dessutom. Eller ovanliga kläder har jag.

P: Vi ska återkomma mot slutet av avsnittet hur man kan lägga bud på den här bilden, helt enkelt. Men jag tänkte att vi skulle återgå till själva frågan kring självmord. Du berättade om din pappas självmordsförsök som någonstans blev starten till det här projektet. Jag tänkte att vi ska prata om

dina erfarenheter av ämnet, Patrik. Till att börja med, har du själv någon gång haft tankar på att ta ditt liv?

PA: Tankar har jag haft. Men det känns helt förmätet att säga att det har varit på riktigt. Det har varit första gången jag upptäckte riktig kärlek utanför familjen, det drabbade mig svinhårt... och sedan när jag blev sviken, enligt mig själv... jag blev svartsjuk och ledsen... men jag har aldrig varit i närheten av att göra det på riktigt. Sedan har jag inte haft det i direkta närmsta omkretsens men jag har ett flertal runt yttre kanter av omkrets. Nej, det har jag inte gjort.

P: Du säger den yttersta utkanten av omkrets... Hur har du drabbats av det? Eller på vilket sätt har du märkt av det?

PA: Det är tankar som dyker upp när någon i närheten begår självmord och dör och försvinner. Då börjar man tänka lite på hur livet fungerar hit och dit. Och det drabbar en ganska hårt. Och sedan... Det som grubblar i huvudet... Jag kommer aldrig fram till någonting. Jag är fortfarande som en gammal 50-talsgubbe som är pragmatisk, ska lösa alla problem. Jag hittar inga svar där och det är jävligt frustrerande hur det går till. Men grubblat har man gjort många gånger. Att vara så knäckt så att man hoppar av hela tåget... sista, sista utvägen... den maktlöshet som man känner... För jag har ju varit ledsen och sådant där, men då måste jag höja upp det som jag har känt i tio för att det ska komma hela vägen. Då hajar man lite vad det handlar om.

J: Jag tänker att det som jag har hört är att det är egentligen inte någon som aldrig har haft den tanken. Utan det är en naturlig del av livet och det kan vara en viktig sak att poängtera också, att vid något tillfälle så kommer man att tänka i de banorna. Sedan är det ju nog ett enormt långt steg till att komma dit, att man skriker till verket, men det som jag också har upptäckt, ju mer jag har börjat prata om det... folk som kanske inte har reflekterat över... Det är såhär: "Vänta nu. Jag hade någon där som faktiskt gjorde det." Och likadant så kan man säga... Jag har en jättetight vän sedan tio år tillbaka. När det här hände så sa han: "Det gjorde min morbror också fast det är 20 år sedan." Det visste inte jag. Så många gånger kanske man går och tror att det inte är så många som drabbas av det eller märker av det på det viset men när man faktiskt har en dialog med folk om det så visade det sig att många på ett eller annat sätt, och olika nära, har ju haft någon form av kontakt med det hela. Just att göra ett projekt av det gör ju att det blir ganska... Det är kanske tyngre att bara sitta och ta en kopp kaffe med någon och säga: "Du förresten ska vi snacka om det här?" Men är man i gång med någonting och gör någonting konstruktivt då blir det så himla lätt att ta upp det och liksom föra en dialog om det. Och man märker hur folk faktiskt har relationer och tankar runt omkring det. Men de kanske i sin tur inte vågar prata om det. Men förhoppningsvis, om vi kan göra det mer lätt att göra det, så kan ju andra... liksom, så blir det ringar på vattnet.

P: Jag tänkte den frågan som jag ställde till dig, Patrik, om du någon gång har haft tanke på att ta ditt liv... Suicide Zero har ju till och med utbildningar där en del av utbildningen är att man får öva sig på att ställa frågan just för att många tycker att det är läskigt att ställa den här frågan till någon. Johan, har du märkt någon skillnad med hur du ser på det och vikten av att ställa den här frågan till folk, efter din pappas självmordsförsök?

J: Lyckligtvis har jag inte varit i en situation där jag har känt att jag har behövt ställa den frågan. Däremot så har jag haft någon som lyfte de här tankarna med mig vid ett tillfälle för ett par år sedan, just på grund av att den personen visste att jag var engagerad i det här. Men jag har inte känt att jag har behövt lyfta det med någon specifik. Däremot så har det ju blivit enormt mycket lättare att prata om. Ibland kan man ju till och med känna att det finns ett behov att prata om det. För jag kan också säga att man pratar om psykisk ohälsa och allt sådant... det känns nästan som att ibland stoppar folk precis innan man kommer till det här ämnet för då börjar det bli för tungt. Men så får man ju kanske

säga det i etapper också. För 15 år sedan så var det ingen som pratade om psykisk ohälsa. Nu pratar alla om det. Då kommer vi ju närmare hit också. Det luckras liksom upp. Det känns ju som att det är på rätt väg då.

PA: Det är tufft att veta när och var också, hela tiden. Om man får svaret: "Ja, jag mår skit." Då ska man ju vara beredd att hänga med också. Så kanske man flyttar fram hela tiden. "Det här är fel läge", hit och dit.

J: Jag tror man kan överanalysera det. Det gjorde vi ju också i bilden.

PA: Ja, det är det jag menar. Om du ställer den frågan, beroende på svaret så kan det hända jättejobbiga grejer som du måste vara beredd på.

J: Om en person öppnar sig då måste man ju finnas där och mäta med det. Säg då att det händer på "fel dag" när man inte är på en bra plats själv, hur hanterar man det då? Och så börjar man liksom överanalysera situationen kanske och gör det bara ännu större än vad det egentligen är. Medan det kanske inte hade varit så... Ibland behöver folk bara säga någonting som är tungt och så lättar det. Man behöver inte ge tillbaka.

PA: Om du får svar... Det är ett ganska högt fall. Jag vet inte om man kan säga att det är stigmatiserande, men det är liksom för... Om du ställer den frågan, då måste du vara beredd. Det är det som är grejen. Då är det på riktigt. Och även om man inte är i ett bra läge själv så måste man ju agera. Det är svåra grejer. Hur agerar man? Hur gör man rätt? Då blir man ju också rädd. Jag gör ju barnprogram. Jag tycker det är respektlöst att böja sig ner och upp med ögonbrynen och prata barnspråk bara för att någon är yngre eller tjej. Jag pratar likadant med alla. Här blir det lite samma sak. Hur ska jag vara med min polare när jag fick reda på det här? Ska jag vara helt vanlig och rå, samma humor? Eller ska jag upp med ögonbrynen och prata mjukt? Det är svåra grejer allting.

P: Det är verkligen svåra saker. Vi kommer ha ett avsnitt med lyssnarnas frågor. Jag tror att jag kan ha sagt att det var dags för det i det här avsnittet. Det kommer hur som helst att bli nästa avsnitt. Då pratar vi just om det här med att om man själv mår dåligt och ska berätta för någon så kan det vara väldigt svårt, men att ta emot berättelsen är också svårt. Vi pratar lite om de utmaningarna i nästa avsnitt av Suicide Zero-podden så kommer min kollega Hilda Jonsson att prata mer om det. Johan, du vill säga något?

J: Om någon väljer att öppna sig för en, då har de säkert gjort det med omsorg. Om jag mår dåligt eller jag har ett problem, vad det än må vara, då går jag till den i min närhet som jag tror kan stötta mig bäst i det. Sedan kanske inte det är fallet i samtliga fall, men jag tänker också att man kanske ska ta bort tyngden från sig själv och tänka att den här personen har valt *mig* och har gjort det av en anledning, för jag är som jag är och jag kan erbjuda *det här*, vad det nu än är.

PA: Men det är tufft om du är den som mår dåligt, om du ska öppna dig, hur du ska falla i det... Du kanske dubbeltänker allting. "Åh nej, då kommer hen tycka att det är för jobbigt så jag säger ingenting. Därför öppnar jag mig inte." Förstår du vad jag menar? Allting blir bara så här... Det blir infekterat hela grejen. Det känns som att hela ämnet är så.

J: Jag tänker bara, utan att man har varit *där* och mått *så* dåligt, men när man mår dåligt så vänder man ut och in på precis allting och vänder fram och tillbaka och allting sådant. Och så precis som du säger, det blir bara större och större. Och det är väl där den direktheten underlättar. Man bara drar plåstret liksom. Och så blir det lättare.

PA: Så skulle jag vilja om jag var i den situationen, att jag var så deprimerad. Att få det bemötande. Sedan är ju alla olika individer också, hur man är som person. Hur man reagerar och pratar med varandra. Så att det... Jag skulle avväpna lite, men det låter ju också helt sjukt konstigt nu när jag säger det. Hur ska man kunna göra det om en så allvarlig grej? Om det liksom är på liv eller död.

J: Det är ju det liksom. Man börjar verkligen tänka på varenda ord och så blir man ju själv... Jag tror att man tror att man blir obekvämt, men som den gången jag hade någon som öppnade upp sina tankar för mig så märkte jag nästan att ju mindre jag sa desto bättre var det. För nu var det ju precis som... Det har ju liksom legat upplåst och grott och när man väl öppnade dörrarna så kom ju flera års tankar och dåligt mående ut på en och samma gång. Och det behövde komma ut.

PA: Bara vara där helt enkelt. Låta det lufta. Det klassiska, att bara finnas där.

J: Nu sitter ju inte vi på expertpanelen i området men det är min personliga tanke från den erfarenheten i alla fall.

(Jingel)

P: Johan, hur går det till om man vill buda hem den här bilden, eller om inte annat om man bara vill vara med och stötta Suicide Zero genom auktionen?

J: Den kommer hänga, under hela september månad, på Debaser nere på Hornstull i Stockholm. Sedan kommer den vara som en insamling på Suicide Zeros hemsida. Så man kan gå in där och kolla under "Insamlingar", så hittar man den där. Idén med det hela är att det är en (1) bild som har tagits på Patrik, den trycks upp i ett exemplar. Sedan är den bilden skrotad. Så att det är en exklusiv bild som man besitter själv om man vinner budgivningen. Det som är hela upplägget är att varje bud är en donation. Så även om man inte lägger högsta budet så har man bidragit. Så man kan med gott samvete engagera sig.

P: Så det man budar... de pengarna går också till Suicide Zero?

J: Exakt.

PA: Så om du budar 500 spänn, så kommer någon annan buda 510 spänn, då kommer du ändå pröjsa dina 500?

J: Ja.

PA: Grymt system.

J: Det blir ett bidrag hur man än gör liksom. Sedan är det en person då som får... eller ett företag... det beror på vilken konstellation man budar i, men någon får den enda *printen* som finns av den här. Har man möjlighet att ta sig ner till Debaser kan man gå och titta på den där, man kan gå in på Suicide Zeros hemsida och hitta den där, eller så går man in på min hemsida som är mitt förnamn, efternamn. Johan Ronnow blir det ju då.

P: Med två N.

J: Två N och W. Det finns alla möjliga varianter, men jag tror aldrig jag lyckats checka in på ett hotell någon gång (skratt). Så hoppas jag att folk uppskattar det

P: Och jag ska se om vi också kan länka till auktionen i det här avsnittets avsnittsbeskrivning. Förhoppningsvis. Man vet aldrig med teknik men det är en målsättning i alla fall.

J: Ja, men jag tror vi... vi... jag kan ju länka i alla fall till podden också så att...

PA: Jag kan försöka länka också. Jag är boomer, teknisk boomer, men det ska väl ordna sig.

J: Den femtonde september kommer så här... "Förresten jag har listat ut det här" (skratt). Jag är likadan så jag får börja några veckor innan för att veta hur man ska göra liksom

P: Och auktionen, nu vet jag inte om vi sa det eller inte, men den pågår alltså hela september?

J: Hela september månad. Den går upp den första och avslutas den sista

P: Suicide Zero vill ju att fler ska göra mer för ett samhälle utan självmord. Johan Rönnow och Patrik Arve, tack för att ni är med och bidrar till det och tack för att ni var här idag.

PA: Tack för att vi fick komma.

J: Ja, tack!

P: Och tack även till er som lyssnat. Podden är förhoppningsvis tillbaka väldigt snart igen, den 10 september är det ju Suicidpreventiva dagen så i anslutning till det lär vi få anledning att höras på nytt. Hej då!

PA: Tjoflöjt!